

Slatko je utoliti žeđ iz pozlaćenog pehara

Lovrić se sprema za akciju, (Snimak: O. Grdijan)

Na, pij!

Popularni fudbaler je uhvatio pozlaćen pehar obema rukama, uzdigao ga do brade i prineo ga usnama. Zatim ga je spustio na sto, obrisao rukavom usta i blaženo se nasmejao:

– Ala je fino!

Grupa navijača gledali su ga svetlim pogledom. I zavideli su. Šta bi sve oni dali da mogu samo da srknu iz skupocenog sportskog trofeja.

Ali oni nisu Ljubomir Lovrić. Njima je dozvoljeno samo da se dive, da se oduševljavaju, da viču do promuklosti, da preživljavaju Tantalove muke.

– Ovo je tek prvi... Biće ih još... – obećavao im njihov ljubimac. I dodaje:

– Kad se osladi onda je teško utoliti žeđ...

A onda se obraća meni:

Nisam ja paradan golman. To vam samo izgleda... Takav je moj stil... Eto, danas, kad sam poleteo u gornji, levi ugao, učinio sam to spontano, ne misleći ništa, instinktivno. A ako umem lepo da padnem, ja tome nisam kriv!

A onda se odjednom obratio okupljenim navijačima:

– Je li tako?

– Tako je! – ječi hor.

Zahvalan pogled njihovog ljubimca bio im je najlepša nagrada.

LJ. VUKADINOVIĆ